

JELEK

Szemem mélyén fekete tóban
roppant hal úszik — tán az Isten;
s ő osztja meg magát a könnyeimben
valahányszor Érted sírok; Kegyetlen.

S amikor lelkem reszkető paráynak
érzem, melyben világ fájdalom-kinja:
az a parány Isten mutatkozása,
bordám az ő trónjának baldakinja.

A Mozdulatlan Első Mozgatónak
mozgása kényszerít, parancsol
hogy szépség-szomjúságom Veled oltsam,
Téged keressen ajkam, drága kancsó!

S nézd meg: az ő háromszög-szeme néz ránk
a csillagból, mely hallja majd az esküd,
világítván a keskeny kaput-utat:
merre kell a boldogságot keressük.

Jékely Zoltán

LÁTOMÁS

Arcod gyöngyösen dereng föl
a gyűrűző végtelenből,
ott csodálom kába képem
szépséged szent tükörében.

Soha ember szenvedését
így nem bódította szépség.
Soha e földi világon
így nem testesült meg álom!

Herold vagy, ki földet éggel,
napvilágot sötétséggel
összeköt — vidd el a lelkem
hova még fel nem emeltem.

Hints gonosz vérembe mákonyt,
hogy ne zúgjon, ne kívánjon.
Vagy szent írral kenegess be
legyek méltó szerelmedre!

Jékely Zoltán